

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 maja 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie III Wydział Karny w składzie:

Przewodnicząca: SSR Monika Podgórska – Sulecka

Protokolant: Justyna Kania

przy udziale Prokuratora: Dariusza Tałałaja

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach: 03.11.2014 r.; 06.02, 11.05.2015 r.

R. K., ur. (...) w W., c. H. i K. z d. C.,

oskarżonej o to, że w dniu 24 lutego 2013r z sklepu (...) w Centrum Handlowym (...) przy Al. (...) w W. dokonała zaboru w celu przywłaszczenia mienia ruchomego w postaci: swetra P. L. o wartości 326 zł, koszuli T. (...) o wartości 235 zł, tj. mienia o łącznej wartości strat w wysokości 561 zł na szkodę M. Ś. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą C., przy czym czynu tego dopuściła się w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej sześciu miesięcy kar pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne, tj. o czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

orzeka

I. oskarżoną R. K. uznaje za winną popełnienia zarzucanego jej czynu i za to na podstawie art. 278 §1 kk w zw. z art. 64 §1 kk skazuje ją, a na podstawie art. 278 §1 kk wymierza jej karę 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności zalicza okres jej zatrzymania w sprawie w dniach od 24.02.2013 r. do 25.02.2013 r. przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równoważny jest jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 44§2 kk orzeka przepadek dowodu rzeczowego opisanego w wykazie dowodów rzeczowych nr I-86/13 (k. 21);

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. B. kwotę 504,00 (pięciuset czterech) zł wraz z podatkiem od towarów i usług, tytułem nieopłaconego wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonej;

V. zwalnia oskarżoną od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, które przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu ujawnionego w toku rozprawy materiału dowodowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

w dniu 24 lutego 2013 roku R. K. udała się do sklepu (...), mieszczącego się w Centrum Handlowym (...) przy Al. (...) w W.. Oskarżona miała przy sobie torbę wyłożoną od środka folią aluminiową i obszytą materiałem. R. K. podeszła do jednej z półek sklepowych i włożyła do ww. torby sweter marki P. L. o wartości 326 zł i koszulkę T. (...) o wartości 235 zł. Dziwne zachowanie R. K. zauważyła właścicielka sklepu (...) i podeszła do ww., na co R. K. zaczęła uciekać, przekraczając linię kas mając ze sobą zabrane wcześniej z półki sklepowej rzeczy. M. Ś. wybiegła za R. K. krzyżąc, iż ww. jest złodziejką na co zareagował przechodzący w pobliżu mężczyzna i ujął R. K.. Na miejsce został wezwany patrol

Policji, który ujawnił w torbie posiadanej przez R. K. zabrany przez nią ze sklepu (...) towar w postaci swetra marki P. L. o wartości 326 zł i koszulki T. (...) o wartości 235 zł, a następnie dokonał zatrzymania R. K..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: wyjaśnień oskarżonej R. K. (k. 38, k. 253), zeznań świadków: B. N. (k. 17v, k. 284), M. Ś. (k. 10 – 10v, k. 318), a także dokumentów w postaci: notatka urzędowa (k.1), protokół zatrzymania (k.2), protokół przeszukania (k. 4-5), protokół zatrzymania (k. 6-8), oświadczenie (k.14), protokół oględzin (k. 16), notatka urzędowa (k.18), protokół oględzin (k. 23-28), protokół przeszukania (k. 31-32), dane o karalności (k. 43-44), protokół oględzin (k. 46), odpis wyroku (k. 72-76, k. 77-79, k. 82-86), dane o karalności (k. 88-89), dane o karalności (k. 112-113), opinia sądowo – psychiatryczna (k. 127-131), dane o karalności k. (178 – 179), dane o karalności (k. 243-244), dane o karalności (k. 292-294), które Sąd ocenił jako odpowiadające rzeczywistemu stanowi rzeczy, wobec braku jakichkolwiek wątpliwości, co do ich prawdziwości, tym bardziej, że żadna ze stron ich nie zakwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

oskarżona **R. K.** zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak także przed Sądem przyznała się do popełnienia zarzuconego jej czynu i w krótkich wyjaśnieniach opisała przebieg zdarzenia z dnia 24 lutego 2013 r. Oskarżona przyznała, iż dokonała kradzieży a następnie została ujęta, a także wyjaśniła, że skradzione rzeczy zamierzała sprzedać, ponieważ potrzebowała pieniędzy na zakup narkotyków. Ponadto podkreśliła, iż jest długoletnią narkomanką i, że w dniu dokonania kradzieży była w ciągu narkotykowym. Skradzione towary zamierzała sprzedać, a za otrzymane pieniądze chciała kupić narkotyki. Oskarżona, odpowiadając na pytanie obrońcy przyznała, że skradzione rzeczy były przypadkowe, a przed dokonaniem kradzieży nie przyglądała się metkom, na których widniały ceny za skradzione towary.

W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonej w zakresie przyznania się do popełnienia zarzuconego jej czynu zarówno w postępowaniu przygotowawczym jak i przed Sądem, faktu powziętego zamiaru dokonania kradzieży i motywacji jej przyświecającej zasługują na danie im wiary, albowiem w pełni korespondują z pozostałym materiałem dowodowym sprawy, w szczególności z zeznaniem osoby, która ujawniła kradzież.

Wersje prezentowaną przez oskarżoną potwierdzają przede wszystkim zeznania świadka M. Ś., właścicielki sklepu (...). Mianowicie świadek **M. Ś.** w sposób klarowny, jasny i spójny opisała jak doszło do ujawnienia kradzieży w sklepie (...) w centrum handlowym (...) i ujęcia oskarżonej. Podobnie świadek **B. N.**, który opisał okoliczności interwencji policyjnej związanej z dokonaną przez oskarżoną w dniu 24.02.2013 r. kradzieżą, jasno opisał, iż ujęta oskarżona posiadała przy sobie skradzioną ze sklepu odzież, która znajdowała się w specjalnie przygotowanej do kradzieży torbie. Zeznania tych świadków Sąd uznał za w pełni wiarygodne, były one wewnętrznie spójne i konsekwentne oraz wzajemnie się uzupełniały. Z protokołu oględzin zabezpieczonej w trakcie zatrzymania oskarżonej (znajdującej się w jej posiadaniu) torby wynika, iż wyłożona była ona folią aluminiową. Jednoznaczne jest zatem, że torba ta służyła oskarżonej do przenoszenia skradzionych rzeczy w celu uniknięcia uruchomienia się elektronicznych zabezpieczeń. Świadek M. Ś. konsekwentnie także w toku całego postępowania wskazywała, iż wartość skradzionych ze sklepu rzeczy wynosiła ponad 500 zł, na początkowym etapie sprawy wskazała, iż wyniosło to około 600 zł, następnie jednak precyzyjnie wartość skradzionych ubrań została ustalona przez organ prowadzący postępowanie. Zeznania świadka również w tym zakresie nie budziły wątpliwości Sądu, wszakże świadek podała dokładnie jakie rzeczy zostały skradzione z jej sklepu, które to rzeczy zostały ujawnione przy oskarżonej przez funkcjonariuszy Policji.

Z uznanej przez Sąd za spójną, jasną i niezawierającą sprzeczności, a nadto wydaną przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje, opinii sądowo – psychiatrycznej wynika, że oskarżona pomimo uzależnienia od narkotyków, nie utraciła zdolności do rozpoznania znaczenia popełnionego przez nią czynu, a także zachowała zdolność pokierowania swoim postępowaniem.

Sąd dokonał następującej oceny prawnej czynu oskarżonego:

mając na uwadze powyższe, w świetle ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, wina oskarżonej nie budzi żadnych wątpliwości i została udowodniona w całości.

Działanie oskarżonej polegające na udaniu się do sklepu z odzieżą, jak sama oskarżona przyznała ze z góry powziętym zamiarem dokonania kradzieży, wyposażona w torbę, która miała na celu uniknięcie uruchomienia się zabezpieczeń, w pełni realizuje znamiona czynu zabronionego określonego w przepisie art. 278 § 1 kk.

Zachowanie oskarżonej wskazuje, że działała ona z zamiarem bezpośrednim ukierunkowanym na włączenie skradzionych rzeczy do swojego majątku i postępowanie z nimi jak z własnymi. Zamiar oskarżonej jasno odczytać można nie tylko z jej wyjaśnień, w których twierdziła, że udała się do sklepu (...) w celu dokonania kradzieży, a następnie sprzedaży skradzionych towarów, ale także z jej przyjętego modus operandi. Oskarżona miała bowiem w posiadaniu specjalnie przygotowaną torbę służącą do uniemożliwienia uruchomienia zabezpieczających bramek. Całość zatem okoliczności świadczy, iż oskarżona swoją świadomością w pełni obejmowała cel jaki jej przyświecał, a także jakie środki do tego celu będą jej konieczne, które następnie przedsięwzięła. Zachowanie przestępcze oskarżonej wymierzone było przeciwko własności. Zabór mienia w celu przywłaszczenia oznacza bowiem działanie w zamiarze wyjęcia rzeczy spod władztwa osoby nią władającej i objęcie jej we własne władanie. Jasnym jest, iż oskarżona biorąc z półki towar przeznaczony do sprzedaży, chowając go do wcześniej przygotowanej torby, następnie wychodząc z nim ze sklepu bez płacenia, w zamierzony sposób omijając zabezpieczenia, objęła nienależące do niej rzeczy we własne władanie. Bez znaczenia dla takiej oceny zamiaru sprawcy pozostaje to, czy jej zachowanie motywowane było chęcią uzyskania korzyści majątkowej tj. chęci wzbogacenia się, czy też działała ona z innych pobudek. Podkreślenia przy tym wymaga, iż Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do ustalonej w sprawie wartości rzeczy zabranej ze sklepu przez oskarżoną. Została ona ustalona w oparciu o zeznania świadka – pracownika sklepu, który dokonał wszakże zatrzymania oskarżonej bezpośrednio po popełnieniu czynu zabronionego. Zwrócić również uwagę należy, iż oskarżona dokonała zaboru rzeczy znanych marek, których ceny kształtują się w wysokości ustalonej przez Sąd. Wobec zaboru cudzej rzeczy należy, zgodnie z literalną wykładnią przepisów, kierować się właśnie wartością rzeczy. Właściwym przy tym jest obliczanie wartości rzeczy na podstawie jej ceny, a ta została podana przez pracownika sklepu. Wobec powyższego Sąd ustalił, iż łączna wartość skradzionych rzeczy wyniosła 561 zł na co złożyła się wartość swetra marki P. L. o wartości 326 zł i koszulki T. (...) o wartości 235 zł.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe, w tym sposób popełnienia przestępstwa, Sąd uznał, iż stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonej należy ocenić jako znaczny. Oskarżona bowiem dokładnie przemyślała i zaplanowała swoje działanie. Wskazała nadto, że pieniądze uzyskane z popełnienia tej kradzieży, przeznaczyć zamierzała na zakup narkotyków. Taka motywacja w ocenie Sądu nie zasługuje na aprobatę. Niemniej jednak, Sąd miał także na uwadze, iż rozmiary wyrządzonej szkody nie są duże a także mając na uwadze cele zapobiegawcze i wychowawcze, jakie kara ma odnieść w stosunku do osoby, oskarżonej Sąd wymierzył oskarżonej karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Sąd miał na uwadze, iż oskarżona była już wielokrotnie karana, w tym także za czyny z art. 278 § 1 kk. Czyny swojego oskarżona dopuściła się także przed upływem pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za przestępstwo umyślne podobne do będącego przedmiotem sprawy niniejszej. Oskarżona była bowiem karana wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w Warszawie z dnia 23 marca 2009 r. sygn. akt V K 74/09 za czyny z art. 278§1 kk na karę roku pozbawienia wolności i karę tę wykonywała do 25 maja 2010 r.

Wobec powyższego Sąd wymierzył oskarżonej karę bezwzględnego pozbawienia wolności. Sąd doszedł do przekonania, że tylko taka kara ma szanse przynieść oczekiwane rezultaty wychowawcze. Jako okoliczność przemawiającą na korzyść oskarżonej, Sąd zakwalifikował niską wartość skradzionych towarów. W związku z tym, wymiar kary pozbawienia wolności został ustalony na najniższym z możliwych poziomach, zagrożenie karą przewidziane przez art. 278§1 kk wynosi od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności.

W punkcie II Sąd stosownie do dyspozycji zawartej w art. 63 § 1 kk zaliczył na poczet orzeczonej wobec oskarżonej kary pozbawienia wolności okres zatrzymania w sprawie w dniach od 24.02.2013 r. do 25.02.2013 r., przyjmując jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

W punkcie III wyroku Sąd na podstawie art. 44 § 2 kk, orzekł także wobec oskarżonej środek karny w postaci przepadku dowodu rzeczowego, tj. czarnej torby wyłożonej folią aluminiową, albowiem służyła ona do popełnienia przestępstwa.

W punkcie IV wyroku Sąd zasądził na rzecz adw. M. B. kwotę 504,00 zł powiększoną o należną stawkę podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za nieopłaconą obronę z urzędu oskarżonej. Sąd miał tu na uwadze przepisy § 2 ust. 3, § 14 ust. 2 pkt 1 oraz § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

W punkcie V wyroku Sąd zwolnił oskarżoną od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, które to przejął na rachunek Skarbu Państwa uznając, iż oskarżona jako osoba odbywająca karę pozbawienia wolności nie będzie w stanie ich uiścić.